

Titel: Hjelmlev's answer, [SogS] 122-0100

Citation: "Hjelmlev's answer, [SogS] 122-0100", i *Louis Hjelmlev og hans kreds*, s. 1.
Onlineudgave fra Louis Hjelmlev og hans kreds: https://tekster.kb.dk/catalog/lh-texts-kapsel_122-shoot-workidacc-1992_0005_122_SogS_0100/facsimile.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmlev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Hjelmslevs svar

18/3 : Det påstås ikke, at der findes en af den forudsatte beskaf-
theden, men hvis de findes, kan teorien anvendes på dem. Der frem-
sættes en forudsætning om, at det man kaller sprog er af denne beskaf-
theden.

system og forløb er noget universelt. Forløbet er det umiddelbart
givne, systemet er det der fremgår af forløbsanalysen. Erkendelsen
af systemet forudsætter erkendelsen af *forløbet*, men forløbet
forudsætter systemet.

Udtryk og indhold er kun *formalt* definerede, nemlig ved deres
soliditet. Helt omfatter indholdet og udtrykket, det er eksten-
sivt, udtrykket er intensivt, for udtrykket kan indgås i indholdet,
men kan tale om a, b etc.

Hj. tror ikke, at figurantallet i indholdet bliver større end i
udtrykket (d.v.s. at det kan bringes ned til en snes figurer), naar
man gennemfører analysen tilstrækkelig langt. Af tegnudtryk er der
jo ligeså mange som tegnindhold. Ordbogen bringer begge dele, men vi
er bare vant til at reducere udtrykkene til få elementer, mens vi
ikke er vant til at gøre det med indholdet. Hvorfor skulde det ikke kun
være nedbringes lige så stærkt.

ts er en slags S ligesom hingst er en slags hest, ts hingst
S hest han

Lingvisten skal nøjagtigt angive hvilken tekst han har undersøgt.
Så kan der ikke dukke ny ting op, som han ikke har set med. Men i
praksis kan man naturligvis slutte fra en tilstrækkelig lang tekst.

Form og substans: substansen har ingen videnskabelig eksistens,
d.v.s. den kan ikke beskrives videnskabeligt, undtagen naar den er de-
fineret ved relationerne. Men kan ikke videnskabeligt beskrive en sub-
stans uden en form, men nok omvendt. Men man beskriver det forudsatte
først.

i betragtningen er der ingen kommutation, derfor er Diderichsens ex.
ikke helt parallelt.

Substansidentifikationen vil blot sige, at man drager alle konse-
kvenser af den analyse, man foretager. På det pågældende trin af ana-
lysen, kan man ikke vide, hvad der er hvad. Men man drager konsekvenser
ne, for at se hvad der er holdbart, hvad der viser sig hensigtsmæssigt
ved den videre procedure. Og det viser sig hensigtsmæssigt at identifi-
cere p- med -p. Det gælder ikke alene for substansen men i det hele for
alle trin af analysen.

Hovedforskellen fra den klassiske lingvistik er den, at i den klas-
siske lingvistik tager man ikke hensyn til funktionen mellem elementer
ne men mellem elementdele. fx. ikke p over for t og k, men p delt i
labialt og lukke. De relevante egenskaber beskrives hver for sig.
Saaledes defineres ogsaa en sætning ud fra delene. Den klas. lingvisti-
k opfatter elementerne som komplekser og indfører delinger, før de kan
finde sted, springer led over i analysen. Dens klassifikationer er vil-
kaarlige og aprioriske, og rummer masser af implicite forudsætninger.

[Hj. definerer ogsaa enhederne ud fra delene, men ikke kategorier-
ne]